

BITCDR003

Szenzáció! Különkiadás! Elektronika-felfedezők először jutottak el Magyarországra!

Szirmok

A virágok különös teremtményei a természetnek. Egyből feltűnik szépségük, harmóniájuk, különlegességük, tökéletességük. És tovább szemlélve, közelről, távolról, alulról nézve egyre több kecsesség, szépség vagy épp furcsaság tárulhat a szemünk elé. Ilyen a Bitlab Records új válogatása is. Ez a csokor virág nagyon jól mutat a vázában az asztal közepén, és – bár erről lehet, hogy még korai nyilatkozni, és a virágtanban sem vagyok járatos, de – úgy tűnik, ezek a virágok bizony örökzöldek is.

Kicsit közelebről vizsgálva ez persze egy CD lemez, amin 12 + 1 művész 14 száma hallható. Egy kiegyensúlyozott válogatás, néhol szomorú, máshol optimista, egy helyen dühös, máshol sötét és zavaros, aztán újra fényes és tiszta. Nem szigorúan egy vonalon haladó, inkább ide-oda mutató, innen is, onnan is merítő mixtúra. Mindegyik zenében új nézőpontok, új érzések bukkannak fel. Ez persze elvárható egy válogatástól. De reményeim szerint mindjárt sejteni is fogjuk, miért is sikerült ez olyan jól jelen esetben, a *Poliphonic Petals* című lemezen.

Ahogy a fenti virágtan-óráról már tudjuk, a virág szirmai az első pillanatban magukra vonzzák a tekinteteket, jelen esetben Vector Lovers *Kyoko's Photos* című száma teszi ezt. Az édes-bús dallamok biztos kézzel vezetve lendületbe hozzák a füleket. Mialatt hallgatjuk, elgondolkodhatunk pár dolgon, például hogy miként éljük ezt az internetes keresők korát, vagy hogy jártunk-e már Japánban, vagy efféle sarkalatos kérdéseken. Mindenesetre a jelen világunk megannyi válaszolhatatlan kérdése mindjárt jelentéktelenné válik, ahogy Cooler szirmai kinyílnak. Cooler - aki egyébként a Bitlab Records egyik fele - olyan biztos kézzel játszik a hangszerein. Biztos szájjal, mondhatnánk. Úgy fújja a képzeletbeli harmonikát, úgy pengeti dorombot, szóval vezényli az egyszemélyes együttesét, hogy az olyan, mint mikor az ember álmában egy páncélos lovagnak hiszi magát, aki másodállásban autóversenyző. Mikor az ég barna, a föld meg kék. És mindezt jó elhinni. A kifordított kép után Miles Tilmann békés expresszionista ambientje nyugtató, újra fejfelé bámulunk szertesztét. Tigrics mosolygós, kellemes, halvány színekkel kalauzol minket Lego-világba, amint egyszer csak Hdj Tom jelenik meg, és újra esni kezd. És mi sem jobb egy üdítő zápornál. Be kell csukni a szemünket, de szaladgálhatunk a réten, talán most nem bukunk orra. A magyar szakasz után egy amerikai következik. Ten and Tracer farkasember parafrázisa mitológiai időkbe repíti az elázott képzeletet, régen elhalt hangok szüremlenek át valami sűrű fehér ködön. Ami az ősök értő fülekre nem talált üzeneteiből maradt.

Nos a hetedik szám, az orosz Sensiva *Bum and Kiran* címűje organikus evolúción megy keresztül röpké öt perc alatt. Az elején még sejteni is alig lehet, hogy hova fejlődik ez a komoly de vad szírom. A drámai trip breaktáncba, majd önfeledt pörgésbe hajtó ritmusai teljesen fölénk kerekednek, mikor jön Television Tom, és a hirtelen az első Holdbéli vidámpark megnyitóján találjuk magunkat. Hosszú volt az út idáig, pilledt pilláink alól nyugodtan báméskodunk a tingli-tangli girbe-gurba kráterek felett. A talán nem is oly távoli jövő után egy felhőn ülve láblógatva nézhetjük az elsuhanó mesebeli tájat Boc Scadet víziójában, és nem is kell alább ereszkednünk, ugyanis Soutien Gorge, vagyis jelen esetben Banyek Strategy remixe a tizedik szám. Egy melankólikus melódia, ami sok bú és örömkönnyet ont a hallgatóra: *A The Sea Is So Cold*, vagyis a legendás *Jóéjt Fizika* már több éve jelent meg, egészen mostanáig formálódott az újraértelmezés. Érződik, hogy bukik a

tengerbe a vörös napkorong. Az éjszaka kezdetével jön el Ten and Tracer duplázása, aki a már alkonyatkor vadászatra induló bogarak kalandos világába kalauzol, hogy Miles Tilmann második harmóniája, a *Stairs to Snow* ismét a fotoszintetizálók társadalmának nyugodtságát sugározza felénk. De még nincs vége: a német Bad Comfort *Radio* címűje 8 bites felhangjaival és robusztus szerkezetével úgy hat a mai fülekre, mint a CD lemezek korában nevelkedett kölyökre egy elektroncsöves rádió. Ezután következik csak a befejezés, Joel Tammik *Luges* címűje, ami tényleg olyan, mikor a lugasban ülve szemerkélni kezd az eső, és a szőlőlevelekről lassan hullik...

A hallgathatóság határai végtelenek: megpróbáltam egy lehetséges átfogó képet adni a lemezről, megmutatni, hogy milyen sokszínű szirmokkal büszkélkedik ez a virág. A négy magyar szám és a többi messziről érkezett zene egy erős és pompázatos virág szárába szökken a fülünk előtt. Sok ambiciózus fiatal művész – akik előtt még sok tavasz áll – adott magából egy kis darabot erre a válogatásra. Magam pedig ott lehettem, amint ez a virág kinőtt a földből ugye, és láttam azt is, a kertészek se lógatták sokat a lábukat. Banyek és Cooler sokat kapált és gyomlált, hogy ilyen szép csokrot szedhessenek össze. Jó munkát végeztek: Magyarországon eddig soha vagy alig látott virágszirmokból kötött csokrukat büszkén nyújtják át kiadójuk, az egy éves a [Bitlab Records](#) születésnapjára; vagyis nekünk. Olyan zenéket ajándékoztak, amiket az ember legtöbbször csak álmában hall. Azokban a szép álmokban, amikor még az orchideák bőföge is pontos ritmusra recseg. Nem tudom tovább fokozni. Ezt hallani kell, nem leírni... Már csak azt nem tudom, hova tudják ők még ezt fokozni jövő áprilisra, a második születésnapra. De a virágtanból szerencsére azt is tudjuk, hogy léteznek élő örökzöld virágok.

[Bele is hallgathatsz!](#)

-karex, deepen.hu, 2006.